

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **L. C., s. r. o.**, zastoupen Mgr. Pavlem Mollerem, advokátem, se sídlem Haštalská 27, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2009, č.j. 5418/500/09,

t a k t o:

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 14.9.2009, č.j. 5418/500/09, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Praha, ze dne 22.5.2009, č.j. ČIŽP/41/OOP/SR01/0800533.007/09/PPT, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci uložena podle § 88 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) pokuta ve výši 50.000,- Kč za nedovolený zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů druhu ůuhýk obecný (*Lanius collurio*), jehož se žalobce měl dopustit tím, že v polovině měsíce února 2009 nechal pokácet keřové porosty o celkové výměře 4195 m² na pozemcích parc. č. 1/1, 2, 6/2, 13/2, 22/2 a 23/2 v katastrálním území P., čímž poškodil hnízdní a potravní biotop ůuhýka obecného. Současně bylo tímto rozhodnutím žalobci uloženo, aby uhradil náklady řízení v částce 1.000,- Kč.

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Poukázal na to, že podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/2004 Sb., o rostlinolékařské péči a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rostlinolékařské péči“), je vlastník pozemku nebo jeho uživatel povinen zjišťovat a omezovat výskyt a šíření

škodlivých organismů včetně plevelů tak, aby nevznikla škoda jiným osobám nebo nedošlo k poškození životního prostředí anebo k ohrožení zdraví lidí nebo zvířat. Nedodržení této povinnosti lze podle zákona o rostlinolékařské péči sankcionovat jako správní delikt. Žalobce byl proto povinen udržovat pozemek tak, aby nedocházelo k šíření plevelů na sousední pozemky nebo k poškození životního prostředí.

Žalobce dále namítá, že postupoval v souladu se zákonem a požádal Obecní úřad P. o povolení kácení dřevin na pozemcích výše vymezených. Svou žádost doložil dendrologickým průzkumem č. 21/07 ing. H. B. Obecní úřad P. žalobci dne 5.3.2009 sdělil, že proti žádosti nemá námitek, a že požadované odstranění dřevin nepodléhá žádnému schvalovacímu řízení.

Žalobce se dále ohrazuje proti tvrzení správního orgánu prvního stupně a žalovaného, že úpravy pozemků prováděl v souvislosti s plánovanou výstavbou – podle žalobce se jednalo o pěstební zásah za účelem splnění povinností podle zákona o rostlinolékařské péči. Pozemky nebyly řadu let udržovány a byly značně zatěžovány náletovými keři. Žalobce proto pouze odstranil náletové keře a dřeviny podprůměrné hodnoty v souladu s dendrologickým posudkem a stanoviskem Obecního úřadu P. Ponechány byly v plném rozsahu dřeviny v navrženém podélném pásu izolační zeleně a v rozšířené zadní části, jak bylo navrženo po doporučení a následném odsouhlasení dotčenými orgány ochrany životního prostředí, včetně správního orgánu prvního stupně.

Žalobce poukázal též na ustanovení § 4 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a namítl, že je absurdní, jestliže správní orgán poskytne žadateli určité stanovisko, žadatel podle něj v dobré víře postupuje, a v zápětí je za takový postup postižen. Žalobce se v této souvislosti dovolává presumpce správnosti správních aktů a konstatuje, že stanovisko Obecního úřadu P. ke kácení dřevin na dotčených pozemcích, přestože nesplňovalo všechny náležitosti rozhodnutí podle § 68 správního řádu, bylo rozhodnutím v materiálním smyslu a účinky správního aktu vyvolalo. Podle žalobce je z ústavněprávních hledisek neakceptovatelné, pokud státní orgán při výkonu veřejné moci autoritativně přezkoumá a osvědčí určité skutečnosti, vyvolá tím v jednotlivci dobrou víru ve správnost těchto skutečností a v samotný správní akt, ale posléze jednotlivce sankcionuje za to, že tyto skutečnosti mocensky aprobované v předchozím rozhodnutí jsou nesprávné a jednání jednotlivce na základě takového aktu nezákonné. Takový postup je tím méně přijatelný, že směřuje k tíži jednotlivce v podobě sankce. Podle žalobce nelze na jedné straně konstatovat protizákonnost jednání jednotlivce, a na druhé straně zcela odhlížet od toho, že takovou nezákonnost autoritativně stvrdil stát svým nesprávným postupem.

Žalobce též namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, na niž napadené rozhodnutí žalovaného nereagovalo. Podle žalobce je nepřezkoumatelný závěr správního orgánu prvního stupně o tom, že jednáním žalobce došlo k zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněného živočišného druhu. Podle žalobce správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí pouze obecně uvedl, že z biologického průzkumu a z rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje o nepovolení výjimky k zásahu nepochybně vyplývá, že byl zasažen hnízdní i potravní biotop řuhýka obecného. Správní orgán prvního stupně však neuvedl jedinou konkrétní skutečnost či důkaz, který by nepochybně takový zásah do přirozeného vývoje potvrzoval. Absenci takových konkrétních skutečností a důkazů správní orgán prvního stupně nepřipustně nahradil podle žalobce pouhým převzetím některých pasáží z odůvodnění rozhodnutí jiného správního orgánu, a to z nepravomocného rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje o nepovolení výjimky k zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněného druhu.

S ohledem na to žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro zrušení rozhodnutí, žalobce navrhl, aby soud rozhodl o upuštění od uložení pokuty.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nebyl postižen za nedovolené kácení dřevin. Žalobce byl pokutován za nedovolené zasahování do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů. Že k plánovanému zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů potřebuje povolení, žalobce věděl, jinak by nepožádal o udělení této výjimky. Žalobce proto věděl, že se prováděným zásahem dopouští porušení zákona. Odvolávat se v takové situaci na dobrou víru je podle žalovaného nepatřičné. Pokud jde o namítanou existenci povolení ke kácení dřevin, žalovaný konstatoval, že žalobce disponoval pouze povolením ke kácení dřevin, to však neznamená, že touto činností, jakkoliv byla povolena, nemohl porušit jiný právem chráněný zájem. Žalobci nebyla udělena výjimka k zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů a byl proto postižen za zásah, který nebyl povolen. Že kácení dřevin nazývá pěstebním zásahem na pozemku, na kterém nic nepěstuje, který svou vlastní nečinností uvedl do stavu, v jakém se nacházel, a díky tomu se na něm uhnízдили zvláště chránění živočichové, nic nemění na faktu, že i takovým „pěstebním“ zásahem je možné zasáhnout do přirozeného vývoje těchto zvláště chráněných živočichů. I pro takový zásah je však nutné souhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny a navíc je třeba prokázat nezbytnost takového zásahu. Je též přinejmenším sporné, zda lze vykácený porost označit za plevel a zda byl způsobitý nějakým způsobem ohrožit životní prostředí či zdraví zvířat nebo lidí.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí zdůvodnil, proč žalobce pokutuje, proč za zásah do přirozeného vývoje právě tuhýka obecného a ne jiných zvláště chráněných živočichů nacházejících se v předmětné lokalitě a dostatečně se vypořádal s vyjádřeními žalobce.

Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

Ze zápisu z inspekčního šetření ze dne 19.2.2009, č.j. 09-02-He-Dr-Mo, vyplývá, že správní orgán prvního stupně obdržel podnět o kácení dřevin u obce C., na pozemcích parc. č. 23/2, 22/1 a 22/2 v katastrálním území P. Podle oznámení kácení probíhalo již od 16.2.2009, v době šetření na pozemcích kácení aktuálně neprobíhalo. Správní orgán prvního stupně zjistil vykácení podrostu v bývalém ovocném sadu na pozemku parc. č. 23/2 na ploše 60x30 metrů. Jednalo se o bez černý, růži šípkovou a nálety jasanu ztepilého. Vykácené dřeviny měly průměry pařezů od 5 cm do 30 cm. Na pozemcích parc. č. 22/1 a 22/2 byl vykácen pás keřů o šíři 3 – 5 m a délce cca 200 m. Jednalo se o bez černý, růži šípkovou, hlohy, jabloň lesní, hrušeň polničku, slivoň obecnou a slivoň trnku.

Ve správním spisu je založena žádost o povolení kácení dřevin ze dne 4.2.2009, kterou se domáhal žalobce povolení ke kácení dřevin na pozemcích parc. č. 1/1, 2, 6/2, 13/2, 22/2 a 23/2 v katastrálním území P. V žádosti žalobce uvedl, že část pozemků tvoří orná půda, která ve své svažité části nebyla několik let obdělávána a zbývající část pozemků zaujímá původní sad. Jedná se o zanedbané plochy bez jakékoliv údržby. Cílem zásahu je území zbavit starých

a znehodnocených dřevin a nahradit je novým izolačním pásem o šířce 7 metrů, který v budoucnu oddělí obytné území od chráněných pozemků v blízkosti Vinařského potoka.

Na tuto žádost reagoval Obecní úřad P. přípisem ze dne 6.2.2009, č.j. 64/09, v němž uvedl: „K Vaší žádosti o vydání povolení kácení sdělujeme, že jelikož se jedná o údržbu pozemků odstraněním náletových dřevin a dřevin, které svými rozměry nepodléhají povolovacímu řízení, nemáme připomínek k uskutečnění této akce.

Obsahem správního spisu je rovněž oznámení záměru stavby obytného souboru C. zpracované podle přílohy č. 3a zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, jehož součástí je i biologické hodnocení lokality budoucí výstavby, tedy pozemků dotčených pozdějším kácením dřevin. Toto biologické hodnocení mimo jiné konstatuje, že průzkumem provedeným v srpnu 2008 na lokalitě určené k obytné zástavbě na okraji osady C. (katastrální území P.; pole, xerothermní stráň, zbytky ovocného sadu) bylo zjištěno 39 druhů živočichů, z toho 19 bezobratlých a 20 obratlovců. Na lokalitě převládají běžné druhy, celkem 5 druhů patří mezi zvláště chráněné v kategorii ohrožených, s různým vztahem k lokalitě, ať již potravním či pobytovým nebo vývojovým. Těmito druhy jsou čmelák skalní, čmelák zemní, ještěrka obecná, ůuhýk obecný, zlatohlávek a vlaštovka obecná. Svým vývojem jsou na lokalitu bezprostředně vázány druhy zlatohlávek (jeho vývoj probíhá v zemi) a ůuhýk obecný, jehož hnízda jsou umístěna v křovinách na stráni. Další druhy na lokalitu zřejmě zalétají pouze za potravou. Biologické hodnocení ve vztahu k ůuhýku obecnému konstatovalo, že z důvodu jeho ochrany je nutno omezit kácení dřevin jen na skutečně odůvodněné a provádět je v době vegetačního klidu tohoto druhu.

Součástí spisu je dále rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 29.1.2009, č.j. 162922/2008/KUSK, jímž k žádosti žalobce nebyla udělena výjimka podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ze zákazů uvedených v ustanovení § 50 odst. 2 zákon a o ochraně přírody a krajiny, tedy škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů druhů čmelák skalní, čmelák zemní, zlatohlávek, vlaštovka obecná, ůuhýk obecný, otakárek ovocný, ropucha obecná, užovka obojková, koroptev polní, moták pochop, moudivláček lužní, slavík obecný, lejsek šedý, brkoslav severní, veverka obecná, konkrétně je rušit, zraňovat nebo usmrcovat, ničit, poškozovat či přemísťovat jejich vývojová stádia nebo jimi užívaná sídla při realizaci záměru výstavby Obytného souboru C. v katastrálním území P. V odůvodnění rozhodnutí Krajský úřad Středočeského kraje odkázal na závěry biologického průzkumu pořízeného žalobcem. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, o němž nebylo ke dni provedení kácení dřevin rozhodnuto.

Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 22.5.2009, č.j. ČIŽP/41/OOP/SR01/0800533.007/09/PPT, žalobci uložil podle § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny pokutu ve výši 50.000,- Kč za to, že v polovině měsíce února 2009 prostřednictvím najatého subjektu pokácel dřeviny označené v dendrologickém průzkumu č. 21/07 Ing. H. B. na pozemcích 1/1, 2, 6/2, 13/2, 22/2 a 23/2 v katastrálním území P. Na výše uvedených pozemcích byly podle tohoto dendrologického průzkumu a objednávky žalobce vykáceny keřové skupiny ve druhovém složení bez černý, kustovnice cizí, růže šípková a slivoň trnka o celkové výměře 4195 m². Ke kácení přistoupil žalobce přitom bez pravomocné výjimky ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných druhů živočichů, přestože o výskytu zvláště chráněných druhů na těchto pozemcích prokazatelně věděl. Kácením keřů v uvedené lokalitě byl poškozen hnízdní i potravní biotop zvláště chráněného živočicha – ůuhýka obecného, který je přílohou č. III/3 vyhlášky č. 395/1992 Sb. ve spojení s § 48 zákona

o ochraně přírody a krajiny zařazen mezi druhy ohrožené. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že vycházel z biologického průzkumu lokality předloženého žalobcem, přičemž podle tohoto průzkumu se přímo v území, které bylo dotčeno kácením, vyskytuje několik druhů živočichů zvláště chráněných podle zákona o ochraně přírody a krajiny, a to dva druhy čmeláků, vlaštovka obecná, ještěrka obecná, ůhýk obecný a zlatohlávek. Ačkoliv žalobce v souladu s doporučením správního orgánu prvního stupně požádal věcně a místně příslušné orgány ochrany přírody o udělení výjimek ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných druhů živočichů, nevyčkal pravomocného ukončení řízení. Krajský úřad Středočeského kraje přitom svým nepravomocným rozhodnutím výjimku neudělil. Výjimky se měly týkat nejen vlastního území dotčeného stavbou, ale zejména se měly zabývat možným vlivem stavební činnosti a užívání budoucích staveb na velmi hodnotné biotopy vodních ploch a rákosin v bezprostředně navazující nivě Vinařského potoka. Skutek, pro který bylo řízení vedeno, však nijak do údolní nivy a vodního toku nezasáhl. Protože nebylo nijak zasahováno do půdního povrchu, zhodnotil správní orgán prvního stupně provedené kácení jako zásah do biotopu pouze ůhýka obecného, protože ostatní zvláště chráněné druhy zjištěné v místě kácení (čmeláci, vlaštovka, zlatohlávek) nejsou reprodukčně ani troficky přímo vázány na odstraněné dřeviny. Vzhledem k etologickým projevům ůhýka obecného byl kácením zasažen jednak biotop reprodukční, jednak biotop trofický. Ke škodlivému zásahu do možností další reprodukce druhu na této lokalitě došlo odstraněním samotného místa ke zbudování hnízda, pro které ůhýk obecný vyhledává roztroušeně rostoucí keře na suchých travnatých místech. Protože ůhýk obecný slétá na zem na kořist právě z těchto keřů, ve kterých hnízdí, došlo zároveň k zásahu do možnosti obživy způsobem charakteristickým pro tento druh. Kácením rozptýleného keřového prostoru na svahu s jižní expozicí byl tedy podle správního orgánu prvního stupně zasažen hnízdní i potravní biotop ůhýka obecného. Jako mírně polehčující okolnost označil správní orgán prvního stupně skutečnost, že porost stejného charakteru zůstal zachován východním směrem od místa kácení, a to v rozsahu zhruba 70x50 metrů. Protože byl vykácen porost v rozsahu cca 280x50 metrů, došlo tím k podstatnému omezení potravních a hnízdních možností druhu v tomto území. Za předpokladu, že by k výstavbě ani k jiným dalším zásahům v lokalitě nedošlo, nejednalo by se o zásah nevratný, protože vykáceny byly zejména keře druhů růže šípková a slivoň trnka s dobrou regenerační schopností z kořenů. Co se týče výše uložené pokuty, správní orgán prvního stupně konstatoval, že závažnost protiprávního jednání spatřuje zejména v tom, že žalobce přistoupil ke kácení dřevin s plným vědomím jeho protiprávnosti, neboť žalobce nevyčkal pravomocného rozhodnutí o povolení výjimky. V rozhodnutí o povolení výjimky by pak mohly být stanoveny podmínky pro maximální možné omezení vlivu zásahu na zvláště chráněné části přírody. Rozsah způsobené újmy je, pokud jde o rozlohu zasaženého území, zhruba 14.000 m² z celkové původní plochy biotopu o rozloze přibližně 17.500 m². Kácením tedy bylo zasaženo asi 80 % z celkové plochy, kterou lze, v souladu se zjištěním biologického průzkumu, považovat za potravní i hnízdní biotop ůhýka obecného. Pokud jde o vratnost či nevratnost zásahu, správní orgán prvního stupně konstatoval, že toto kritérium nebylo lze hodnotit, neboť závisí na dalším vývoji v území (zda bude realizována zamýšlená stavba či nikoliv). Z hlediska rozsahu způsobené újmy správní orgán prvního stupně přihlédl též k tomu, že bylo zasaženo do biotopu pouze jednoho chráněného druhu. Vzhledem k zákonnému rozpětí možné sankce proto volil pokutu při dolní hranici.

Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal odvolání, v němž uplatnil obdobné námitky jako v žalobě. V odvolání poukázal na vyjádření Ministerstva zemědělství ze dne 7.5.2009 a Státní rostlinolékařské správy ze dne 6.5.2009, v nichž se

konstatuje povinnost vymezených subjektů konat opatření podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o rostlinolékařské péči.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že podle § 50 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny jsou zvláště chráněni živočichové chráněni ve všech svých vývojových stádiích. Chráněna jsou jimi užívaná přirozená i umělá sídla a jejich biotop. Z § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vyplývá zákaz škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zejména je chytat, chovat v zajetí, rušit, zraňovat nebo usmrcovat. Není dovoleno sbírat, ničit, poškozovat či přemísťovat jejich vývojová stadia nebo jimi užívaná sídla. Podle § 50 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny se ochrana nevztahuje na případy, kdy je zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů prokazatelně nezbytný v důsledku běžného obhospodařování nemovitostí nebo jiného majetku nebo z důvodů hygienických, ochrany veřejného zdraví a veřejné bezpečnosti anebo leteckého provozu. V těchto případech je ke způsobu a době zásahu nutné předchozí stanovisko orgánu ochrany přírody, pokud nejde o naléhavý zásah z hlediska veřejného zdraví a veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti leteckého provozu. V tomto stanovisku orgán ochrany přírody může uložit náhradní ochranné opatření, například záchranný přenos živočichů. Žalovaný rovněž poukázal na ustanovení § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle něhož ze zákazů týkajících se zvláště chráněných živočichů může v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, povolit orgán ochrany přírody výjimku za podmínek vymezených v § 56 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Poté žalovaný poukázal na ustanovení § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny, podle něhož uloží orgán ochrany přírody pokutu až do výše 1.000.000,- Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že usmrcuje nebo chová ptáky s výjimkou těch, kteří mohou být loveni, nebo zvláště chráněné živočichy bez povolení, anebo jinak nedovoleně zasahuje do jejich přirozeného vývoje. S ohledem na tato ustanovení žalovaný dospěl k závěru, že žalobce za správní delikt podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny odpovídá, neboť k zásahu do biotopu zvláště chráněného živočicha došlo.

K jednotlivým odvolacím námitkám žalovaný konstatoval následující:

Pokud žalobce argumentoval nutností plnit povinnost uloženou zákonem o rostlinolékařské péči, žalovaný uvedl, že tato povinnost musí být vykonávána v souladu s podmínkami stanovenými ostatními právními předpisy. Zdůraznil též, že žalobce sám o pozemky již několik let nepečoval a kácení vydává za „pěstební zásah“, ačkoliv nic na pozemcích nepěstuje a vzhledem k prováděným krokům směřujícím k výstavbě souboru obytných domů ani nelze hospodářskou činnost žalobce na pozemcích očekávat. Pozemky určené pro výstavbu vlastněné žalobcem jsou sice vedeny jako orná půda, zahrada či sad v katastru nemovitostí, avšak kvůli zanedbání péče nelze ve skutečnosti sad k produkci ovoce užívat, zahrada je neudržovaná a zarostlá a využití celého pozemku č. parc. 22/2 v katastrálním území Podolanka vedeného jako orná půda je kvůli modelaci terénu více než sporné, ne-li nemožné. Jako orná půda byla v nedávné době využívána pouze jeho horní část na plochém terénu, kde jsou dosud patrné známky dřívější orby, nikoliv však značně svažité plocha suché xerothermní stráně směrem k potoční nivě, která zřejmě v minulosti byla využívána jako louka (její využití jako orné půdy by bylo problematické s ohledem na erozi svažitého pozemku). Vyjádření Ministerstva zemědělství a Státní rostlinolékařské správy předložená žalobcem se nijak nezabývají konkrétní situací na pozemcích žalobce, zmiňují pouze obecná ustanovení zákona o rostlinolékařské péči, nevyjadřují se k otázce, zda růže šípková, bez černý, slivoň obecná, slivoň trnka či ostatní kácené dřeviny typické pro dané

stanovištní podmínky jsou opravdu plevely, a že skutečně škodí rostlinám nebo rostlinným produktům, a zda jejich přítomností vzniká škoda jiným osobám nebo dochází k poškození životního prostředí anebo k ohrožení zdraví lidí nebo zvířat. Podle § 73 odst. 3 zákona o rostlinolékařské péči se ukládají opatření, která by měla zabránit výskytu a šíření plevelů, jakožto škodlivých organismů, které se šíří z neobdělávané zemědělské půdy a neudržované nezemědělské půdy, a které ohrožují životní prostředí nebo zdraví lidí nebo zvířat. Toto ustanovení je tedy koncipováno tak, že plevele musí ohrožovat životní prostředí nebo zdraví zvířat či lidí, což lze těžko očekávat u dřevin domácího původu, z nichž některé mají naopak prokazatelně léčivé účinky, zvířatům slouží jako přirozené úkryty a zdroj potravy a co se životního prostředí týče (a to i v konkrétní lokalitě v k. ú. P.), přispívají k zachování biologické rozmanitosti. Ostatně zákon o rostlinolékařské péči plevele nijak nedefinuje, obecně je takto označována rostlina vyskytující se v pěstovaných kulturních porostech na obhospodařovaných plochách, aniž by tam byla vědomě zavedena člověkem. Ačkoliv ustanovení § 50 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny připouští zmírnění ochranných podmínek pro zvláště chráněné druhy živočichů, nezbytnost zásahu do jejich přirozeného vývoje však musí být prokázána i v tomto případě (nezbytnost předchozího stanoviska orgánu ochrany přírody). Nezbytnost zásahu nebyla žalobcem prokázána a nevyžádal si ani takové stanovisko.

Pokud žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s ustanovením § 4 správního řádu, žalovaný konstatoval, že řízení bylo vedeno v souladu se zákonem, žalobce neměl k zásahu rozhodnutí o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Nelze zaměňovat řízení o správním deliktu podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny (kácení dřevin rostoucích mimo les bez povolení) a řízení o správním deliktu podle § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny (nedovolený zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněného živočicha). Skutečnost, že kácení bylo odsouhlaseno příslušným orgánem ochrany přírody, byť ne řádnou formou rozhodnutí podle § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny, nemá vliv na plnění povinnosti podle § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny. Obecní úřad P. nebyl kompetentní v druhové ochraně, výjimka k zásahu do přirozeného vývoje tuhýka obecný došlo, dokumentuje hned několik skutečností, které správní orgán prvního stupně v odůvodnění uvedl (zjištění na místě kácení, biologický průzkum potvrzující výskyt druhu v lokalitě, etologie druhu, neexistující pravomocné rozhodnutí o výjimce ani stanovisko podle § 50 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny).

Pokud pak žalobce namítal rozpor rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s ustanovením § 68 správního řádu, žalovaný konstatoval, že rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti tímto ustanovením požadované, správní orgán prvního stupně vycházel ze svých zjištění a znalostní případu, rozhodnutí jiných správních orgánů byla předložena samotným žalobcem či opatřena správním orgánem prvního stupně. To, že k nedovolenému zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněného druhu tuhýka obecný došlo, dokumentuje hned několik skutečností, které správní orgán prvního stupně v odůvodnění uvedl (zjištění na místě kácení, biologický průzkum potvrzující výskyt druhu v lokalitě, etologie druhu, neexistující pravomocné rozhodnutí o výjimce ani stanovisko podle § 50 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Přitom dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Vedly ho k tomu následující důvody:

Žalobce byl postižen pokutou za správní delikt podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle tohoto ustanovení orgán ochrany přírody „uloží pokutu až do výše 1.000.000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že usmrcuje nebo chová ptáky s výjimkou těch, kteří mohou být loveni, nebo zvláště chráněné živočichy bez povolení, anebo jinak nedovoleně zasahuje do jejich přirozeného vývoje“. Zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů je blíže vymezen demonstrativním výčtem v ustanovení § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle něhož „je zakázáno škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zejména je chytat, chovat v zajetí, rušit, zraňovat nebo usmrcovat. Není dovoleno sbírat, ničit, poškozovat či přemísťovat jejich vývojová stadia nebo jimi užívaná sídla. Je též zakázáno je držet, chovat, dopravovat, prodávat, vyměňovat, nabízet za účelem prodeje nebo výměny“. Ustanovení § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je přitom rozvedením, bližší konkretizací, obecné zásady ochrany zvláště chráněných živočichů obsažené v ustanovení § 50 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny („Zvláště chránění živočichové jsou chráněni ve všech svých vývojových stádiích. Chráněna jsou jimi užívaná přirozená i umělá sídla a jejich biotop. Vybrané živočichy, kteří jsou chráněni i uhynulí, stanoví Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.“).

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.7.2011, č.j. 1 As 86/2011-50, „odpovědnost vznikající na základě § 88 cit. zákona, je odpovědností objektivní; obdobně je tomu ostatně i v případě deliktů odpovědnosti právnických osob a jim naroveň postavených fyzických osob při výkonu podnikání, vznikající na základě řady dalších předpisů z oblasti správního práva. Jestliže je odpovědnost za určitý delikt objektivní, pak se jedná o odpovědnost ohledu na zavinění. Znamená to, že otázka zavinění se vůbec nezkoumá. Zkoumá se naplnění obligatorních znaků objektivní stránky v dané věci dotčené skutkové podstaty, kterými jsou jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi. Příčinná souvislost - kauzální nexus - je vztah mezi protiprávním jednáním jako příčinou a škodlivým následkem, který je právě tímto jednáním vyvolán. Ve shodě s doktrínou je přitom jednání příčinou následku pouze tehdy, jestliže by následek bez tohoto jednání nenastal buď vůbec, anebo by bez něho nenastal takovým způsobem, jakým konkrétně nastal.“

Z hlediska odpovědnosti žalobce za vytýkaný správní delikt tak byla rozhodující pouze otázka, zda byly přítomny tyto objektivní znaky skutkové podstaty vytýkaného deliktu. Pokud jde o jednání deliktně odpovědného subjektu, předmětem sporu není, že žalobce provedl kácení dřevin na dotčených pozemcích. Pokud jde o škodlivý následek, jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný dospěl k závěru, že došlo k zásahu do biotopu zvláště chráněného druhu – ťuhýka obecného (pro tuto chvíli soud ponechává stranou otázku, zda tento závěr má dostatečnou oporu v obsahu spisu – k tomu viz dále). Rovněž tak kauzální nexus mezi jednáním žalobce a škodlivým následkem byl evidentní. V tomto ohledu je úvaha obou správních orgánů správná a musí se stát základem pro posouzení žalobcových námitek.

Vzhledem k objektivní povaze odpovědnosti za správní delikt vymezený v ustanovení § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny by bylo lze považovat jednání žalobce, které mělo za následek zásah do biotopu zvláště chráněného živočicha, za přípustné, a tedy neschopné přivodit vznik odpovědnosti za správní delikt, pouze v případě, že by splňovalo právním předpisem stanovené předpoklady přípustnosti takového jednání. Zákon o ochraně přírody a krajiny přitom vymezuje z obecného zákazu škodlivých zásahů ve vztahu k chráněným druhům dvě výjimky.

První z těchto výjimek je postup podle ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí platilo, že výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin, živočichů a nerostů podle § 46 odst. 2, § 49, 50 a § 51 odst. 2 může v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, povolit orgán ochrany přírody. Žalobce nečiní sporným, že takovou výjimkou nedisponoval, i z obsahu správního spisu je zřejmé, že sice o udělení výjimky požádal, v době kácení dřevin ji však nedisponoval.

Druhou výjimkou ze zákazu do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů je pak postup podle ustanovení § 50 odst. 3 věty první zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle tohoto ustanovení se ochrana podle zákona o ochraně přírody a krajiny nevztahuje na případy, kdy je zásah prokazatelně nezbytný v důsledku běžného obhospodařování nemovitostí nebo jiného majetku nebo z důvodů hygienických, ochrany veřejného zdraví a veřejné bezpečnosti anebo leteckého provozu. V těchto případech je ke způsobu a době zásahu nutné předchodí stanovisko orgánu ochrany přírody, pokud nejde o naléhavý zásah z hlediska veřejného zdraví a veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti leteckého provozu. Podle tohoto ustanovení je tedy přípustný, a tudíž z hlediska deliktů odpovědnosti irelevantní, takový zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, který splňuje následující podmínky:

- 1) zásah musí splňovat předpoklad prokazatelné nezbytnosti,
- 2) zásah musí sledovat vymezený cíl (běžné obhospodařování nemovitostí nebo jiného majetku, ochrana hygienických poměrů, ochrana veřejného zdraví a veřejné bezpečnosti, ochrana leteckého provozu),
- 3) zásah musí předcházet stanovisko orgánu ochrany přírody, ledaže jde o
 - 3.a) naléhavý zásah,
 - 3.b) sledující cíl ochrany veřejného zdraví, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti leteckého provozu.

Žalobce jako součást prvního žalobního bodu uplatnil námitku, že jeho postup byl plněním povinnosti podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o rostlinolékařské péči, podle něhož fyzická nebo právnická osoba, která pěstuje, vyrábí, zpracovává anebo uvádí na trh rostliny, rostlinné produkty nebo jiné předměty, a vlastník pozemku nebo objektu nebo osoba, která je užívá z jiného právního důvodu, jsou povinni zjišťovat a omezovat výskyt a šíření škodlivých organismů včetně plevelů tak, aby nevznikla škoda jiným osobám nebo nedošlo k poškození životního prostředí anebo k ohrožení zdraví lidí nebo zvířat.

K této námitce je třeba předně zdůraznit, že zásah, který je jiným právním předpisem aprobován, popřípadě vyžadován, může být zároveň škodlivým zásahem ve smyslu ustanovení § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny. Nelze tedy vycházet automaticky z toho, že pokud je zásah do přirozeného vývoje chráněných živočichů nezbytný z důvodů vymezených jiným právním předpisem, je zároveň přípustným zásahem podle zákona o ochraně přírody a krajiny, resp. představuje další výjimku z podmínek ochrany zvláště chráněných druhů. Je naopak příznačné, že konstrukce výjimek z ochrany podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny stojí na principu, že veřejný zájem na druhové ochraně lze prolomit pouze jiným veřejným zájmem, který zájem na ochraně podle zákona o ochraně přírody a krajiny významně převažuje. Tento konflikt zájmů je tedy zásadně zákonem o ochraně přírody a krajiny řešen ve prospěch zájmů chráněných tímto zákonem.

Žalobce tedy i v případě, že by byl zásah spočívající v odstranění křovin na dotčených pozemcích nezbytný podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o rostlinolékařské péči (o

čemž lze pochyboval – k tomu viz dále), byl povinen postupovat v souladu s ustanoveními zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy buď požádat o udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a vyčkat pravomocného rozhodnutí o této žádosti, popřípadě postupovat v souladu s podmínkami ustanovení § 50 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Jak již bylo uvedeno, výjimkou podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny žalobce nedisponoval. Pokud jde o postup podle § 50 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, i pokud by soud připustil, že plnění povinnosti podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o rostlinolékařské péči mohlo sledovat některý z cílů vymezených ustanovením § 50 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny (obhospodařování nemovitosti, popřípadě ochrana veřejného zdraví), nebyly splněny další předpoklady tohoto ustanovení, a to prokazatelná nezbytnost a především předchozí stanovisko orgánu ochrany přírody. Pokud jde o prokazatelnou nezbytnost zásahu, lze již na tomto místě konstatovat, že není dána, a to s ohledem na to, že nebyla naplněna hypotéza příslušného ustanovení zákona o rostlinolékařské péči (k tomu viz dále). I kdyby však byl zásah nezbytný, stále nebyla naplněna podmínka předchozího stanoviska orgánu ochrany přírody. Toto stanovisko by nebylo nutné pouze v případě, pokud by byl zásah „naléhavý“ z důvodu ochrany veřejného zdraví, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti leteckého provozu. Naléhavost zásahu, tedy nemožnost jakéhokoliv časového odkladu, lze těžko dovozovat v případě, že stav, který měl být zásahem odstraněn, trvá po řadu let.

Jak již bylo předesláno, soud se ostatně neztotožňuje s žalobcem ani potud, že by zásah byl skutečně s ohledem na povinnost vymezenou v ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o rostlinolékařské péči nezbytný. Povinný subjekt podle tohoto ustanovení je zavázán omezovat výskyt a šíření škodlivých organismů včetně plevelů tak, aby nevznikla škoda jiným osobám nebo nedošlo k poškození životního prostředí anebo k ohrožení zdraví lidí nebo zvířat. Pomine-li soud otázku, zda lze dřeviny, jichž se zásah žalobce týkal (růže šípková, bez černý, slivoň obecná, slivoň trnka), považovat za plevel (plevel není žádným právním předpisem definován, přičemž obecný význam slova je popisován jako „*rychle se množící planá rostlina (plané rostliny), často na úkor rostlin pěstovaných*“ – srov. Slovník spisovného jazyka českého, Akademia, Praha 1989), povinnost k omezování výskytu plevelů podle citovaného ustanovení stihá vymezené subjekty pouze tehdy, pokud jí má být chráněn vymezený zájem. Těmito zájmy jsou předcházení škodám jiných osob, škodám na životním prostředí či ohrožení zdraví lidí nebo zvířat. Žalobce nijak netvrdil a ani z okolností věci nevyplývá, že by zásah na dotčených pozemcích byl nezbytný k ochraně zmíněných zájmů. Hrozící vznik škody osobě odlišné od žalobce nikdy nebyl tvrzen ani v hypotetické rovině a lze se ztotožnit se závěrem žalovaného, že zcela běžné domácí rostlinné druhy (růže, bez či slivoň) nepředstavují ani riziko pro životní prostředí, ani pro zdraví lidí či zvířat. Soud proto neshledal žalobcovu námitku spočívající v odkazu na ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o rostlinolékařské péči za důvodnou.

Pokud jde o namítaný rozpor s ustanovením § 4 odst. 1 a 2 správního řádu, ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Žalobce spatřuje rozpor s tímto ustanovením v tom, že mu bylo kácení dřevin jedním orgánem státní správy povoleno, jiný orgán státní správy pak za toto jednání žalobce sankcionuje. V první řadě lze konstatovat, že takto formulovaný důvod žalobní námitky nemá s namítanými ustanoveními správního řádu žádnou souvislost. Podle § 4 odst. 1 správního řádu je veřejná správa službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc. Podle § 4 odst. 2 správního řádu pak správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené

osoby potřebné. Tato ustanovení tedy zakotvují zásadu zdvořilosti a poučovací povinnost o procesních právech, jejichž porušení obsah žalobní námitky neimplikuje. Námitka žalobce směřuje svým obsahem k námitce porušení obecného principu legitimního očekávání. Ani porušení tohoto principu však soud v posuzované věci neshledal. Žalobce narušení tohoto principu spatřuje v tom, že mu bylo kácení dřevin příslušným orgánem povoleno, nelze tedy připustit, aby jiný orgán takto povolené jednání posléze sankcionoval jako správní delikt. Žalovaný správně poukázal na to, že nelze zaměňovat povolení ke kácení dřevin podle § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny a přípustnost zásahu do přirozeného vývoje chráněných živočichů. Povolení ke kácení dřevin je nástrojem k zajištění obecné ochrany dřevin jako samostatně chráněné složky životního prostředí. Podle § 7 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny jsou totiž dřeviny v rámci obecné ochrany chráněny před poškozováním a ničením, pokud se na ně nevztahuje ochrana přísnější (§ 46 a 48) nebo ochrana podle zvláštních předpisů. Postup podle ustanovení § 8 (povolení kácení dřevin, tj. zásah, jenž vede ke zničení obecně chráněné složky životního prostředí) má tedy za cíl umožnit v souladu s požadavky obecné ochrany dřevin takové jednání, které je ve vztahu k dřevinám jinak zakázáno. Povolení ke kácení dřevin vydané podle § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny nemá jiný dosah, než prolomení ochrany ve vztahu k této konkrétní složce životního prostředí. O tom svědčí i okolnosti, jež jsou předmětem posouzení v řízení o povolení kácení dřevin podle § 8 odst. 1 věty druhé zákona o ochraně přírody a krajiny (závažné důvody pro kácení, zhodnocení estetického a funkčního významu dřeviny). Pokud kácením dřevin má dojít též k zásahu do jiných složek životního prostředí, které jsou pod obecnou či zvláštní ochranou podle zákona o ochraně přírody a krajiny, musí takový zásah splňovat zároveň podmínky stanovené zákonem o ochraně přírody a krajiny pro ochranu těchto jiných součástí. Bylo-li tedy zjevné, že zásah spočívající ve vykácení dřevin na pozemcích žalobce zasáhne do přirozeného prostředí zvláště chráněných živočichů, bylo pro takový zásah zapotřebí nejen povolení podle § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny, ale též udělení výjimky podle § 56 téhož zákona (případně naplnění podmínek podle § 50 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny). Nadto nelze odhlédnout od skutečnosti, že úspěšnému namítnutí porušení principu legitimního očekávání brání fakt, že si žalobce musel být vědom (s ohledem na výsledky biologického průzkumu, který nechal sám zpracovat), že zamýšlený zásah (vykácení dřevin, přičemž je lhostejné, zda z důvodů zamýšlené stavební činnosti nebo z důvodů jiných) způsobí zásah do biotopu zvláště chráněného živočišného druhu, a že pro takový zásah musí být splněny speciální podmínky. O tom svědčí skutečnost, že žalobce k zásahu, který zahrnoval též odstranění dřevin, požádal o udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud se ztotožňuje se závěry žalovaného uvedenými v napadeném rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně, jak již bylo uvedeno v rekapitulaci obsahu správního spisu, poukázal ve svém rozhodnutí na obsah biologického průzkumu lokality předloženého žalobcem, přičemž podle tohoto průzkumu se přímo v území, které bylo dotčeno kácením, vyskytuje několik druhů živočichů zvláště chráněných podle zákona o ochraně přírody a krajiny, a to dva druhy čmeláků, vlaštovka obecná, ještěrka obecná, ťuhýk obecný a zlatohlávek. Dále správní orgán prvního stupně vymezil jasně podklady a zjištění, z nichž dospěl k závěru, že v době zásahu žalobce nedisponoval výjimkou podle ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny ve vztahu k těmto živočišným druhům. Samotná úvaha o škodlivosti zásahu je koncentrována v textu odůvodnění, v němž správní orgán prvního stupně uvedl, že „*vzhledem k etologickým projevům ťuhýka obecného byl kácením zasažen jednak biotop reprodukční, jednak biotop trofický. Ke škodlivému zásahu do možností další reprodukce druhu na této lokalitě došlo odstraněním samotného místa ke zbudování hnízda, pro které ťuhýk obecný vyhledává*

roztroušeně rostoucí keře na suchých travnatých místech. Protože tuhýk obecný slétá na zem na kořist právě z těchto keřů, ve kterých hnízdí, došlo zároveň k zásahu do možnosti obživy způsobem charakteristickým pro tento druh. Kácením rozptýleného keřového prostoru na svahu s jižní expozicí byl tedy podle správního orgánu prvního stupně zasažen hnízdní i potravní biotop tuhýka obecného.“ Tato úvaha je sice stručná, leč umožňuje vysledovat důvody a způsob vyvozování správního orgánu prvního stupně ve vztahu k učiněnému závěru. Jinak řečeno, na základě takto koncipovaného odůvodnění závěru o právní otázce lze vznášet konkrétní námitky vůči jeho správnosti, nejde tedy o závěr nepřezkoumatelný. Proto ani tuto žalobní námitkou soud neshledal důvodnou.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud neshledává ani prostoru pro úvahu podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., tedy přistoupit k moderaci uložené pokuty. Soud v této souvislosti připomíná, že při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž pouze zkoumá, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2005, č.j. 4 As 47/2004-87). Žalobce neuvedl žádné jiné konkrétní důvody pro závěr, že pokuta byla uložena v nepřiměřené výši, než žalobní námitky. Tyto námitky nebyly shledány důvodnými, skutková podstata správního deliktu byla naplněna a žalovaný (resp. správní orgán prvního stupně) výši pokuty odůvodnil zákonnými hledisky pro ukládání pokut podle § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny (závažnost jednání a rozsah způsobené újmy). Přihlédne-li soud k tomu, že preventivní úloha postihu nespočívá jen v účinku vůči žalobci, ale postih musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností, pak tento účinek může vyvolat jen postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a nutně tak musí v sobě obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal. Moderační právo soudu upravené v § 78 odst. 2 s. ř. s., tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu, má proto místo toliko tam, kde jde o postih zjevně nepřiměřený (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č.j. 10 Ca 250/2003-48, publikovaný pod č. 560/2005 Sb. NSS). Pokuta uložená ve výši 5 % možného maximálního postihu se za těchto okolností nejvíce zjevně nepřiměřenou.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu nákladů řízení podle úspěchu v řízení příslušelo žalovanému správnímu orgánu. Tomu však žádné náklady řízení podle § 57 odst. 1 s. ř. s. nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení nemá právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu,

neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. listopadu 2013

JUDr. Karla Cháberová,
předsedkyně senátu